

Výstupní zpráva z koučování

Krátký úvod

Pan Karel učil dříve v jazykové škole, pracoval i v komerční sféře. Od srpna 2009 pracuje na gymnáziu a SOŠ v krajském městě a zastává funkci zástupce ředitele a koordinátora ŠVP. Právě v této době se na škole kompletoval gymnaziální ŠVP a na koordinátorovi bylo propojit jeho jednotlivé části a další části sám dopsat.

Ve školním roce 2009/10 má pan Karel koordinovat práci na dalších dvou ŠVP pro další obory SOŠ.

Cíl

Jedním z jeho cílů na počátku koučování bylo: **naučit se delegovat, řídit úkoly**. 19. listopadu byl v této dovednosti na desetibodové škále na **stupni 2**. Konkrétněji tuto fázi hodnotil takto:

- musím delegovat, ale nevím jak,
- vždycky to nějak dopadne,
- vím, že ten úkol má dělat někdo jiný,
- vím, že si to mám zkontrolovat,
- vím, že za výsledek zodpovídám já.

Následně Karel detailně popisoval dvě situace, kdy na učitelku delegoval úkol/zadání – ale nefungovalo to. Dostal proto za úkol shrnout zásady delegování, tak jak vyplynuly z popisu zmíněných dvou situací.

Shrnuté zásady (po týdnu)

- musím se připravit,
- na co nezapomenout (i na samozřejmé věci),
- vyjadřovat se pomalu, jasně, srozumitelně,
- neustále se ujišťovat, že druhá strana rozumí,
- termín, který zadávám, musí být dřívější než můj,
- musím jasně říct, proč to chci právě po dotyčném (pochvalný důvod),
- musím ho znát (jeho silné i slabé stránky),

- kontrolovat průběh a říct dopředu, že bude kontrolován a jak,
- obsah reportu by si dotýčný měl stanovit/vytvořit sám.

Po takovémto teoretickém zvažování byl pan Karel na desetibodové škále na **stupni 5 – 6**. Po cca 1 měsíci mi pan Karel řekl: „*Vedu si seznam úkolů, kterými jsem někoho pověřil. I s termíny. Snažím se vždycky ve třetinách zeptat, jak to vypadá. Každý pátek se snažím poslat kolegům e-mail, co nás čeká příští týden + připomínám úkoly, které nás čekají.*“ (Pozn. Kouče: Dřív neměl seznam. S ředitelem teď společně používají řízený kalendář v Googlu. Tento systém navrhl pan Karel.) Stal se z toho jeho páteční rituál. „*Ted' to vyzkoušet, ať si to ověřím. Tím se posunu na cílový stupeň 7.*“

Pozitiva Karlovy práce

- průběžně si během našich slyšení psal kroky, o nichž jsme mluvili – bude je provádět,
- přemýšlel i o těžkých otázkách, vkládal do rozhovorů spoustu energie,
- přemýšlel strukturovaně a byl schopen soustředit se čistě na své téma, neodbíhat,
- v určitých chvílích prohlédl, že během našeho rozhovoru vlastně děláme to, co by on měl dělat během delegování.

Za co se chci ocenit, pochválit?

Za to, že jsem se do tohoto programu vůbec přihlásil – opravdu jsem s těmito problémy potřeboval pomoci a vyplatilo se to, i když to někdy bylo časově hodně vypjaté. Za to, že se nám společně s koučem podařilo dotáhnout celý projekt do konce. Za to, že výstupy z koučování dokážu použít v praxi.

V čem byla pro mne spolupráce s koučem přínosem?

Moc mi pomáhalo, když jsme s koučem jednotlivé problémy probírali a bavili se o nich. Člověku vždy pomůže, když svůj náhled na věc porovná s pohledem někoho jiného „zvenku“. Najednou se na věc díváte tak, jak by vás samotného asi nikdy nenapadlo, z velké části je to proto, že onen pohled „zvenku“ je objektivní, nezatížený vašimi vlastními (špatnými) zkušenostmi.

Co jsem u tohoto cíle prakticky vyzkoušel?

Naučil jsem se, že delegování je skutečně užitečné. Pokud člověk ví, jak na to, zejména na začátku při zadávání úkolů, ušetří si později spoustu práce a nedorozumění i zklamání. Stále si ještě někdy říkám, že kdybych si to udělal sám, bylo by to rychlejší a s vynaložením

menšího množství energie, ale na delegování trvám. Například v poslední době, kdy nastoupila nová asistentka, která se zaučuje – vím, že pokud vytrvám a odolám pokušení udělat úkol za ni, nakonec se vytoužená odměna v podobě „samostatně jednající a uvažující asistentky“ dostaví. Ale je to těžké.

Březen 2010

Zpracoval: Mgr. Libor Kyncl